

Ôi Mùa Đi Mùa Đi Âm Thầm

Ôi mùa đi...

mùa đi âm thầm
lá vàng rơi
mênh mang con sông...

Từ con suối ở trên Đà Lạt
mà ngộ kìa con sông Đồng Nai
Xưa xưa lắm bầy nai xuống núi
ăn cỏ non rồi tắm mát trăng...

Ôi vàng trắng
vàng trắng Trung Thu
chú Cuội ngàn ngàn năm ở tù
ngồi dưới chân Hằng Nga như người đi tu!

Tiếng trống cơm nghe từ cuối phố
Ông Địa cười phe phẩy gió thơm
Một cô bé đi ngang qua ngõ
áo dài xanh màu xanh của hương...

Hương của tóc hay hương của áo?
vẫn cái mùi của Mẹ mà thôi!
Bỗng nhớ Mẹ, nhìn trăng muốn khóc
Mẹ một lòng muốn con ăn chơi...

Con chăm học, bạn bè quý mến
Thầy Cô thương, nhà trường thơm lây
Đời sẽ có nhiều Ông Carnot lắm nhé
Bạn bao nhiêu cũng ghé chút thăm Thầy!

Tôi đang ngó mùa đi chầm chầm
nhớ tóc mềm ai xoa ngang lưng
nhớ vườn ai có một chậu hồng
hoa nở trắng, trắng trong, màu nắng!

Mùa đang đi đang đi thầm lặng
bầu trời trắng vàng phấn thông xưa
tôi vẫn yêu Đà Lạt nắng mưa
yêu cây khuyh diệp học trò tôi phơi áo

Các em ơi bao nhiêu năm Thầy dạy
con đường mòn đi xuyên trái tim
Thầy nhớ hoài Thầy nhớ các em
môi các em không điểm son mà môi em nào cũng đỏ...

*Gia tài tôi là những bài thơ nhớ
nhớ như mùa Thu vừa băng ngang sông
nhớ cả tôi nhiều lúc rất buồn
mỗi câu thơ là một hàng nước mắt!*

Trần Văn Lệ